

וסברת מחלוקתם: רבי יוחנן אמר חייב: שהרי נהנה גרונו בכזית שלם קודם שבלעו.

וריש לקיש אמר פטור: משום דשיעור אכילה, דהיינו כזית שלם, במעיו בעינן! כשהוא יורד לתוך מעיו, וליכא! שהרי קודם לכן נתחלק.

והוינן בה: אלא לרבי שמעון בן לקיש — היכי משכחת לה דמחייב על אבר מן החי? שהרי אי אפשר לבלעו כזית שלם ללא לעיסה?

ומתריצין: אמר רב כהנא: בגרומיתא זעירתא! עצם קטן שעל כף הירך שיש בו רק מעט בשר, וגיד ועצם משלימים לשיעור כזית. והדרך לבלוע אותו שלם בלי לעיסה.

ורבי אלעזר אמר: אפילו חלקו מבחור נמי חייב כיון שאינו צריך אלא לקרב את שני החצאים זה לזה הרי מחוסר קריבה — לא במחוסר מעשה דמי!

אמר רבי שמעון בן לקיש: "כזית" שאמרו בכל איסורי אכילה שבתורה, צריך שיהיה באוכל שהוא בולע כזית חוץ משל בין השיניים! שמה שנשאר בין השיניים אינו מצטרף לכזית.

ורבי יוחנן אמר: אף אם הכזית אינו אלא עם מה שנשאר בין השיניים הרי הוא נחשב לכזית.

אמר רב פפא: בשל בין השיניים רבולי עלמא לא פליגי שאינו מצטרף לכזית, שהרי אין לו שום הנאה ממנו. כי פליגי בין החניכיים. במה שנשאר דבוק לחיך, שהגרון נהנה ממנו. מר רבי יוחנן סבר: מצטרף הוא לכזית שהרי נהנה גרונו בכזית. ומר ריש

לקיש סבר: אינו מצטרף, דשיעור אכילה — במעיו בעינן!

אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן: אכל חצי זית והקיא, וחזר ואכל חצי זית אחר — חייב! מאי טעמא?

שהרי נהנה גרונו בכזית! שנהנה מטעם של שני חצאי זית. [אבל הנאת מעיו אין כאן, שהנאת מעיים היינו כאשר בטנו מלאה בכזית, וכאן לא היה כזית בבטנו אף פעם, שכשבלע את החצי השני כבר יצא החצי הראשון. מה שאין כן הנאת גרון היינו טעימה, והרי הוא טעם שני חצאי זיתים].

בעא רבי אלעזר מרבי אסי: אכל חצי זית והקיא, וחזר ואכלו, מהו?

והוינן בה: מאי קמיבעיא ליה? אי נימא דמסתפקא ליה: אי אוכל שבלעו הוי עיכול, שאין עליו עוד שם אוכל אלא פירשא בעלמא הוא, וממילא אין כאן אלא אכילת חצי זית, אי לא הוי עיכול?

אם כן, ותבעי ליה כזית שאכלו והקיא וחזר ואכלו, אם חייב שתי מלקיות או אחת בלבד, כיון דהוי עיכול?

אלא תאמר, דפשיטא ליה דלא הוי עיכול. והספק הוא: אי בתר הנאת גרונו אזלינן והרי נהנה פעמיים מחצי זית, דהיינו, הנאת זית שלם, וחייב.

אי בתר מעיו אזלינן ולא נהנה אלא מחצי זית.

אכתי תקשי ותפשוט ליה מדרבי אסי דבתר גרונו אזלינן, ואם כן, אין הבדל אם אכל